Román z Prahy od autora knihy *Šifra mistra Leonarda*

DAN BROWN

Tajemství *všech* tajemství

ARGO

DAN BROWN

Tajemství *všech* tajemství

Přeložili Michala Marková a David Petrů

ARGO

Ukázka elektronické knihy

DAN BROWN: THE SECRET OF SECRETS
Copyright © 2025 by Dan Brown
Czech edition © Argo, 2025
Translation © Michala Marková, David Petrů, 2025

ISBN 978-80-257-4767-4 (váz.)
ISBN 978-80-257-4853-4 (e-kniha)

Věnováno Jasonu Kaufmanovi,
mému redaktorovi a nejlepšímu příteli,
bez něhož by psaní těchto románů bylo téměř nemožné...
a rozhodně daleko méně zábavné

Až začne věda zkoumat nefyzikální jevy, učiní během jednoho desetiletí větší pokrok než za všechna předešlá staletí.

– Nikola Tesla

FAKTA:

Veškerá umělecká díla, artefakty, symboly a dokumenty zmiňované v tomto románu jsou reálné.

Veškeré experimenty, technologie a vědecké studie odpovídají skutečnosti.

Veškeré organizace doopravdy existují.

PROLOG

Jsem snad po smrti? napadlo ji.

Vznášela se vysoko nad věžemi prastarého města. Pod ní v moři mihotavých světélek zářila katedrála svatého Víta. Sklouzla očima – pokud tedy ještě nějaké měla – od Hradčan dolů po mírném svahu k centru metropole, k labyrintu klikatých uliček zahalených čerstvou sněhovou pokrývkou.

Praha.

Zmateně se snažila pochopit, co se to s ní děje.

Jsem neurovědkyně, ubezpečovala se v duchu. *Nemohla jsem přijít o rozum.*

Pak si ale uvědomila, že to druhé tvrzení pravdivé vůbec být nemusí.

Momentálně si doktorka Brigita Gessnerová mohla být jistá pouze tím, že se vznáší nad Prahou – svým dlouholetým bydlištěm. Postrádala však své tělo. Postrádala veškerou hmotu i tvar. A přece zbytek jejího já – její *pravé* já, její podstata, její vědomí – zůstával podle všeho nedotčený, v bdělém stavu, a pomalu plul vzduchem směrem k Vltavě.

Nedokázala si vybavit, co této situaci bezprostředně předcházelo, měla jen matnou vzpomínku na bolest a jejím tělem jako by teď bylo samo ovzduší, v němž se vznášela. Nic podobného ještě nikdy nezažila. Navzdory veškerým jejím intelektuálním instinktům ji napadalo jediné vysvětlení.

Zemřela jsem. Tohle je posmrtný život.

Sotva se však tahle myšlenka vynořila, zavrhla ji jako absurdní.

Posmrtný život je sdílená iluze... stvořená čistě proto, abychom lépe snášeli život skutečný.

Coby lékařka byla doktorka Gessnerová s povahou smrti velmi dobře obeznámena; i s její definitivností. Když za studií chodila pitvat lidské mozky, pochopila, že všechny specifické vlastnosti, které každého z nás

dělají tím, kým je – všechny naše naděje, obavy, sny, vzpomínky –, jsou pouhé chemické sloučeniny udržované elektrickými náboji v mozku. A když člověk zemře a tok mozkové energie se přeruší, všechny tyto chemikálie se jednoduše rozpustí v kaluž bezvýznamné tekutiny a veškeré stopy toho, čím dotyčný býval, navždy zmizí.

Kdo je mrtvý, je mrtvý.

Tečka.

A přece se teď, zatímco plula nad symetrickými zahradami Valdštejnského paláce, cítila plně naživu. Sledovala, jak se kolem ní – nebo *skrz* ni? – snášejí sněhové vločky, a kupodivu jí vůbec nebyla zima. Skoro jako by se tu v prostoru vznášela celá její mysl, s nijak neporušeným myšlením a logikou.

Pořád mám mozkové funkce, říkala si pro sebe. *Tak musím být naživu.*

Pro svůj stav nacházela jediné možné vysvětlení: nachází se v zajetí fenoménu, o němž se v lékařské literatuře píše jako o mimotělním zážitku, tedy v zajetí specifické halucinace, k níž dochází, když se vážně zraněného pacienta podaří resuscitovat po klinické smrti.

Mimotělní zážitky mají téměř vždy stejnou podobu – pacient získá pocit, že jeho mysl se dočasně oddělila od hmotného těla, ztrácí pevný tvar, stoupá vzhůru a potom se volně vznáší v prostoru. Mimotělní zážitek sice může působit velmi opravdově, jde však o čistě imaginární cestu, kterou obvykle spouští extrémní stres a hypoxie mozku, někdy také ve spojení s účinky anestetik používaných na nemocniční pohotovosti, například ketaminu.

Všechno, co teď vidím, je halucinace, ujišťovala se Gessnerová, zatímco shlížela na temný zákrut Vltavy vinoucí se městem. *Ale jestli je tohle mimotělní zážitek… znamená to, že umírám.*

Samotnou ji překvapilo, s jakým klidem to přijala, a snažila se rozpomenout, co se jí vlastně stalo.

Jsem zdravá, devětačtyřicetiletá žena… Proč bych umírala?

Vtom se v jejím vědomí s oslepujícím zábleskem vynořila děsivá vzpomínka. Vybavilo se jí, kde přesně se její hmotné tělo v tomto okamžiku nachází… a ještě hůř, co přesně se s ním v předchozích chvílích dělo.

Ležela na zádech, pevně upoutaná v přístroji, který sama vytvořila. Nad ní se tyčil ten netvor. Bytost připomínající jakéhosi primitivního předchůdce člověka, jenž se právě vyhrabal z bahna. Obličej i holou

lebku měl pokryté tlustou vrstvou špinavého jílu, rozpraskanou a rozlámanou jako povrch Měsíce. Zpod této hliněné masky vykukovaly pouze dvě nenávistné oči. Na čele měl neobratně vyryté tři znaky nějakého dávného jazyka.

„Proč mi to děláš?!" zaječela Gessnerová v panice. „Kdo jsi?!" *Co jsi?!*

„Jsem její ochránce," odpověděl netvor. Měl dutý hlas s neurčitým slovanským přízvukem. „Věřila ti... a tys ji zradila."

„Koho?!" vykřikla Gessnerová.

Netvor pronesl ženské jméno a ona pocítila bodnutí paniky. *Jak proboha může vědět, co jsem udělala?!*

Najednou jí paže zatěžkalo ledové závaží a ona pochopila, že netvor spustil proces. Za okamžik ucítila v levé ruce nesnesitelnou bolest, která se z jediného bodu v ohbí lokte rychle šířila žilou vzhůru k rameni. „Prosím, přestaň," vydechla.

„Pověz mi všechno," naléhal na ni. Pronikavá bolest mezitím dospěla do podpaží.

„Dobře!" souhlasila horečně Gessnerová a netvor přístroj zastavil. Bolest v jejím rameni polevila a zůstalo jen nepříjemné pálení.

Gessnerová, vyděšená k smrti, ihned spustila a přes zaťaté zuby začala překotně vyzrazovat tajemství, která měla přísně zapovězeno komukoliv sdělit. Odpovídala na otázky a postupně odhalovala znepokojivou pravdu o tom, co ona a její partneři hluboko pod Prahou vybudovali.

Netvor na ni zpod své tlusté jílové masky upřeně zíral a chladné oči mu jiskřily soustředěním... a nenávistí.

„Postavili jste podzemní dům hrůzy," zašeptal. „Všichni si zasloužíte smrt." Bez váhání přístroj znovu spustil a zamířil ke dveřím.

„Ne...!" zaječela, jakmile jí paži opět sevřela bolest a začala se šířit přes rameno do hrudníku. „Nechoď pryč, prosím... Tohle mě zabije!"

„Ano," potvrdil. „Ale smrtí nic nekončí. Já už zemřel mnohokrát."

S těmi slovy zmizel a Gessnerová se najednou vznášela ve vzduchu. Pokusila se ještě jednou zavolat o slitování, její hlas však zanikl v hromovém zadunění a nebe nad ní jako by se doširoka otevřelo. Držela ji jakási neviditelná síla – jakási záporná gravitace –, táhla ji vzhůru a zvedala ji výš a výš.

Doktorka Brigita Gessnerová se mnoho let vysmívala tvrzením svých pacientů, kteří se údajně vrátili ze zápraží smrti. Teď se však

začala modlit, aby sama rozšířila nepočetné řady šťastlivých duší, jež se ocitly na pokraji věčného zapomnění, nahlédly do propasti a pak se jim podařilo ustoupit od ní zpět.

Já nesmím umřít… Musím varovat ostatní!

Jenže na to už bylo pozdě a ona to věděla.

Tenhle život skončil.

KAPITOLA 1

Robert Langdon opustil říši snů pokojně, za doprovodu příjemných tónů klasiky linoucích se z telefonu na nočním stolku. Griegova „Ranní nálada" jistě nebyla jako budík kdovíjak originální, Langdon si však nedokázal představit jiné čtyři minuty hudby, s nimiž by se mu den zahajoval lépe. Dechy zvolna nabíraly na síle a on si vychutnával vnitřní nejistotu plynoucí ze skutečnosti, že si pořádně nevzpomínal, kde to vlastně je.

No ano, usmál se, když se rozpomněl. *Stověžaté město.*

V ranním šeru se zahleděl k ohromnému klenutému oknu, vedle nějž stála starožitná edvardovská komoda s alabastrovou lampou. Na přepychovém, ručně tkaném koberci dosud ležely rozhozené růžové okvětní lístky, které jim tu při včerejším večerním úklidu nechala pokojská.

V Praze byl Langdon už tři dny a stejně jako při svých předešlých návštěvách se ubytoval ve Four Seasons. Když ředitel hotelu trval na tom, že mu místo zamluveného pokoje poskytne Královské apartmá, Langdon vytušil, že to patrně nebude zásluhou jeho vlastní zákaznické věrnosti, ale spíš tím, s jak významnou ženou přicestoval.

„Naši nejproslulejší hosté si zaslouží to nejproslulejší ubytování," nedal se odbýt ředitel.

Apartmá sestávalo ze tří oddělených ložnic s vlastními koupelnami, obývacího pokoje a jídelny a nacházelo se tu koncertní křídlo a ústřední arkýřové okno, v němž stála velkolepá kytice červených, bílých a modrých tulipánů – dar na uvítanou z americké ambasády. V soukromé šatně na Langdona čekaly vykartáčované vlněné trepky s monogramem *RL*. *Něco mi říká, že tohle asi neznamená Ralph Lauren*, pomyslel si. Takto osobní přístup na něj udělal dojem.

Zatímco si v pohodlí luxusní postele vychutnával hudbu svého budíku, ucítil na rameni něžný dotek.

„Roberte?“ zašeptal tichý hlas.

Langdon se převalil na druhý bok a rázem se mu zrychlil tep. Byla vedle něj: usmívala se na něj, kouřově šedé oči dosud rozespalé, dlouhé černé vlasy neupraveně splývající kolem ramen.

„Dobré ráno, krásko,“ pozdravil ji.

Natáhla se k němu, pohladila ho po tváři a on z jejího zápěstí ucítil lehkou vůni Balade Sauvage.

Langdon obdivoval eleganci jejích rysů. Přestože byla o čtyři roky starší než on, připadala mu při každém jejich setkání nádhernější – ty prohlubující se vrásky od smíchu v koutcích úst, ty nenápadné pramínky šedi v tmavých vlasech, ty hravé oči a uhrančivý intelekt.

Znal tuhle pozoruhodnou ženu už od svých studií na Princetonu, kde v té době působila jako čerstvá docentka. Jeho mladického pobláznění si buďto vůbec nevšimla, nebo ho netoužila opětovat, přesto od té doby udržovali platonické přátelství s občasným dobrosrdečným flirtováním. Zůstali v kontaktu i poté, co ona ve svém oboru dosáhla zářné kariéry a z něj se stal uznávaný profesor známý po celém světě.

Nejdůležitější je správné načasování, blesklo Langdonovi hlavou; pořád se mu nechtělo tak docela uvěřit, jak rychle se do sebe během této spontánní pracovní cesty zamilovali.

Téma „Ranní nálady“ mezitím spělo ke crescendu a Langdon si teď za doprovodu celého orchestru přitáhl tu jedinečnou ženu blíž k sobě. Přitulila se k němu. „Jak ses vyspala?“ zeptal se. „Měla jsi ještě nějaké zlé sny?“

Zavrtěla hlavou a povzdechla si. „Je mi úplně trapně. Bylo to otřesné.“

Během noci se probudila hrůzou z nebývale živé noční můry a Langdon ji musel skoro hodinu utěšovat, než byla schopná znovu usnout. Ujišťoval ji, že za nezvyklou intenzitu snu určitě může ten panák českého absintu, který si nerozumně dopřála před spaním. Sám odjakživa zastával názor, že absint by se měl prodávat jen s varováním: *Oblíbený za Belle Époque pro své halucinogenní účinky.*

„Už nikdy víc,“ ubezpečila ho.

Langdon natáhl ruku a vypnul hudbu. „Ještě si na chvíli zdřímni. Do snídaně jsem zpátky.“

„Zůstaň se mnou,“ zaškemrala a škádlivě ho chytila za ruku. „Jeden den snad plavání vynechat můžeš.“

„Jestli vedle sebe dál chceš mít svalnatého mladíka, tak ne," opáčil s úsměvem a posadil se. Každé ráno tady v Praze běhal tři kilometry na Strahov, aby si zaplaval v tamním krytém bazénu.

„Je ještě tma," namítla. „To si to nemůžeš odplavat tady?"

„V hotelovém bazénu?"

„Proč ne? Voda jako voda."

„Je prťavý. Šup sem, šup tam a byl bych hotový."

„To je nahrávka na smeč, Roberte, ale já na tebe budu hodná."

Langdon se usmál. „Ohromně vtipné. Zkus ještě usnout a já tě vyzvednu na snídani."

Našpulila rty, hodila po něm polštářem a převalila se na druhý bok.

On si oblékl teplákovou soupravu s logem Harvardu a zamířil ze dveří. Místo těsné kabiny soukromého výtahu dal přednost schodišti.

V přízemí prošel elegantní chodbou, která nábřežní barokní přístavbu hotelu spojovala s vestibulem v hlavní budově. Cestou minul vkusnou vitrínu označenou AKTUÁLNĚ V PRAZE s několika zarámovanými plakáty, jež zvaly na koncerty, exkurze a přednášky pořádané v nejbližších dnech.

Když mu zrak padl na křídový papír uprostřed, neubránil se úsměvu.

PŘEDNÁŠKOVÝ CYKLUS KARLOVY UNIVERZITY
UVÍTÁ NA PRAŽSKÉM HRADĚ
MEZINÁRODNĚ UZNÁVANOU
ODBORNICI V OBORU NOETICKÝCH VĚD
DR. KATHERINE SOLOMONOVOU

Dobré ráno, krásko, pomyslel si při pohledu na snímek s obličejem ženy, kterou před okamžikem nahoře v apartmá políbil.

Na její včerejší přednášce musela spousta lidí stát, protože se na ně nedostalo místo, což ve Vladislavském sále Pražského hradu znamenalo vskutku nebývale početnou účast – v téhle ohromné, klenuté místnosti se koneckonců v době renesance pořádaly i „halové" rytířské turnaje, na koních, s dřevci a v plné zbroji.

Zmíněný přednáškový cyklus patřil mezi nejprestižnější v Evropě a trvale přitahoval zajímavé hosty i nadšené publikum z celého světa.

Ani včerejší večer nebyl výjimkou, a sotva se Katherine dostavila na pódium, nacpaným sálem se rozlehl ohlušující potlesk.

„Děkuji vám všem," pronesla se sebevědomým klidem. Měla na sobě bílý kašmírový svetr a dokonale padnoucí značkové kalhoty. „Ráda bych dnešní večer zahájila tím, že vám odpovím na otázku, kterou slýchám skoro denně." Usmála se a uvolnila mikrofon ze stojanu. „Co je to proboha ta *noetika*?!"

Sálem zazněl smích a bylo cítit, jak se publikum uvolňuje.

„Jednoduše řečeno," spustila Katherine, „je noetika v podstatě studium lidského vědomí. Ovšem studium lidského vědomí, navzdory tomu, co si mnozí myslí, není nijak nová věda – ve skutečnosti jde o vůbec nejstarší vědu na světě. Odpovědi na otázky související s neodhalenými záhadami lidské mysli, s povahou vědomí a duše jsme hledali od samého úsvitu dějin. A celá staletí jsme tyto otázky zkoumali převážně optikou náboženství."

Katherine sestoupila z pódia a vykročila k přední řadě posluchačů. „A když je řeč o náboženství, dámy a pánové, nemohlo mi uniknout, že je tu dnes večer v publiku světově uznávaný znalec náboženské symboliky, profesor Robert Langdon."

Langdon slyšel, jak davem zašumělo vzrušené šeptání. *Co to sakra vyvádí?!*

„Pane profesore," oslovila ho, když s úsměvem došla až k němu, „nemohli bychom na okamžik využít vašich odborných znalostí? Mohl byste vstát?"

Langdon jí zdvořile vyhověl a věnoval jí úsměv, který zcela jasně říkal: *Za tohle mi zaplatíš.*

„Ráda bych se zeptala, pane profesore... který náboženský symbol je vůbec nejběžnější ze všech?"

To byla poměrně jednoduchá otázka, a buďto Katherine četla Langdonův článek na toto téma, nebo ji čekalo značné zklamání.

Langdon si od ní vzal mikrofon a obrátil se k moři dychtivých tváří, matně osvětlených lustry zavěšenými na starobylých železných řetězech. „Dobrý večer vespolek," řekl a jeho hluboký baryton zaduněl z reproduktorů. „A díky paní doktorce Solomonové, že si na mě bez nejmenšího varování takhle políčila."

Diváci zatleskali.

„No dobrá," pokračoval, „tak tedy, který náboženský symbol je ze všech nejběžnější. Tipl by si někdo?"

Zvedlo se asi deset rukou.

„Výborně," přikývl Langdon. „Tipl by si někdo něco jiného než krucifix?"

Všechny ruce rázem klesly.

Langdon se zasmál. „Je pravda, že krucifix je skutečně hodně běžný, jenže je to symbol čistě křesťanský. Existuje však jiný symbol, který je univerzální a objevuje se na uměleckých dílech všech náboženství v dějinách."

Diváci se zmateně ohlíželi jeden na druhého.

„Všichni jste ho viděli mnohokrát," ujistil je Langdon. „Například na egyptské stéle boha Re-Harachteje..."

Odmlčel se.

„Co na buddhistickém Kaniškově relikviáři? Nebo na slavném vyobrazení Krista Pantokratora?"

Ticho. Nehybné pohledy.

No potěš, pomyslel si Langdon. *Evidentně sami vědci.*

„Objevuje se také na stovkách oslavovaných renesančních obrazů – Leonardově druhé *Madoně ve skalách*, *Zvěstování* Fra Angelica, Giottově *Oplakávání Krista*, Tizianově *Pokušení Krista* a bezpočtu zpodobnění *Madony s dítětem*..."

Pořád nic.

„Tím symbolem, který mám na mysli," vysvětlil, „je svatozář."

Katherine se usmívala – tuhle odpověď zjevně očekávala.

„Svatozář," pokračoval Langdon, „je obvykle disk světla, který se objevuje nad hlavou osvícených osob. V křesťanství mívají svatozář Ježíš, Marie a světci. Vrátíme-li se hlouběji do minulosti, staroegyptský bůh Re míval nad hlavou sluneční disk a ve východních náboženstvích se svatozář v podobě nimbu objevuje nad Buddhou a hinduistickými božstvy."

„Skvělé, děkujeme, pane profesore," řekla Katherine a natáhla se pro mikrofon, Langdon si jí ale nevšímal a schválně se od ní odvrátil – nastal čas na drobnou pomstu. *Nikdy se nevyptávej historika, pokud si nechceš poslechnout odpověď až do konce.*

„Měl bych dodat," navázal a publikum ho odměnilo smíchem, „že svatozáře se objevují ve všech možných tvarech, velikostech a uměleckých